

7. Mil määral võivad liikmesriigi kohtud tõlgendusele, mille Euroopa Kohus andis nõukogu määrusele (EÜ) nr 1472/2006 kohtuasjades C-249/10 P: Brosmann ja C-247/10 P: Zhejiang Aokang, tugineda selleks, et asuda seisukohale, et tollimaksud ei tulenenud ühenduse tolliseadustiku [s.o määruse (EMÜ) nr 2913/92 ⁽³⁾] tähenduses seadusest ka nende äriühingute puhul, kes jäid samamoodi nagu kohtuasjade Brosmann ja Zhejiang Aokang apellandid valimist välja, kuid esitasid turumajandusliku kohtlemise ja individuaalse kohtlemise taotlused, mida ei vaadatud läbi?

- ⁽¹⁾ Nõukogu 5. oktoobri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1472/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning millega nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 275, lk 1).
- ⁽²⁾ Nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määrus (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45).
- ⁽³⁾ Nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määrus (EMÜ) nr 2913/92, millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administratīvā apgabaltiesa (Läti) 13. detsembril 2013 — VAS Ceļu satiksmes drošības direkcija ja Latvijas Republikas Satiksmes ministrija versus Kaspars Nīmanis

(Kohtuasi C-664/13)

(2014/C 71/15)

Kohtumenetluse keel: läti

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administratīvā apgabaltiesa

Põhikohtuasja pooled

Apellandid: VAS Ceļu satiksmes drošības direkcija ja Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Vastustaja: Kaspars Nīmanis

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. detsembri 2006. aasta direktiivi 2006/126/EÜ juhulubade kohta ⁽¹⁾ artiklit 12 koostoides direktiivi põhjenduse 2 esimese lausega tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt on ainus viis tõendada, et isiku alaline elukoht on selles riigis (Läti), tugineda selle isiku deklareeritud elukohale? „Deklareeritud elukoha” all tuleb mõista siseriiklikust õiguskorrast tulenevat isiku

kohustust lasta end kanda elanikeregistrisse, et teha teatavaks, et ta on õigussuhetes riigi ja kohalike omavalitsusüksustega kättesaadav deklareeritud aadressil.

⁽¹⁾ ELT L 403, lk 18.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Leedu) 17. detsembril 2013 — VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” ja Nemaniūnas

(Kohtuasi C-671/13)

(2014/C 71/16)

Kohtumenetluse keel: leedu

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Põhikohtuasja pooled

Kassaatorid: VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas” ja Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Muud menetlusosalised: Vitoldas Gulavičius ja pank „Snoras” (pankrotis aktsiaselts)

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 94/19 ⁽¹⁾ artikli 7 lõiget 2 koostoides I lisa punktiga 12 tuleb käsitada ja tõlgendada nii, et kui liikmesriik jätab kaitseta krediitdiasutuse hoiustajad, kes omavad selle krediitdiasutuse emiteeritud võlaväärtpabereid (hoiuse-sertifikaadid), siis võib seda erandit kohaldada ainult juhul, kui nimetatud hoiusesertifikaatidel esinevad (on) kõik finantsinstrumendi omadused direktiivi 2004/39 ⁽²⁾ tähenduses (võttes ka arvesse muid liidu õigusakte, näiteks Euroopa Keskpanga määrust nr 25/2009), sealhulgas on nendega võimalik järelturul kaubelda?
2. Kui asjassepuutuv liikmesriik otsustab võtta direktiivid 94/19 ja 97/9 ⁽³⁾ siseriiklikku õigusesse üle selliselt, et hoiustajate ja investorite kaitse skeemid kehtestatakse ühe ja sama õigusaktiga (ühe seadusega), siis kas direktiivi 94/19 artikli 7 lõiget 2 koostoides I lisa punktiga 12 ja direktiivi 97/9 artikli 2 lõikega 2, arvestades direktiivi 97/9 artikli 2 lõiget 3, tuleb käsitada ja tõlgendada nii, et eespool nimetatud direktiivide kohaldamisel ei saa tekkida olukord, et hoiusesertifikaatide ja võlakirjade omanikud ei ole kaetud ühegi kaitse skeemiga (tagamise skeemiga)?

3. Võttes arvesse asjaolu, et siseriiklike õigusnormide kohaselt ei ole ükski direktiividega 94/19 ja 97/9 ette nähtud võimalik kaitseskeem kohaldatav krediidasutuse emiteeritud hoiusesertifikaatide ja võlakirjade omanike suhtes:

a) kas siis direktiivi 94/19 artikli 3 lõige 1, artikli 7 lõige 1 (muudetud direktiiviga 2009/14) ja artikli 10 lõige 1 koostoides sama direktiivi artikli 1 lõikega 1, milles on määratletud mõiste „hoius“, on piisavalt selged, täpsed, tingimusteta ja isikutele subjektiivseid õigusi loovad, selleks et isikud saaksid neile siseriiklikus kohtus tugineda, et põhjendada oma hüvitisenõudeid riigi asutatud tagatisfondi vastu, kes vastutab kõnealuse hüvitise maksmise eest?

b) kas siis direktiivi 97/9 artikli 2 lõige 2 ja artikli 4 lõige 1 on piisavalt selged, täpsed, tingimusteta ja isikutele subjektiivseid õigusi loovad, selleks et isikud saaksid neile siseriiklikus kohtus tugineda, et põhjendada oma hüvitisenõudeid riigi asutatud tagatisfondi vastu, kes vastutab kõnealuse hüvitise maksmise eest?

c) kui vastus eespool esitatud küsimustele (3a ja 3b) on jaatav, siis millise neist kahest võimalikust kaitseskeemist kohaldamise kasuks peab siseriiklik kohus otsustama, et lahendada eraõigusliku isiku ja krediidasutuse vahelist vaidlust, millesse on kaasatud riigi asutatud tagatisfond, kes vastutab hoiustajate ja investorite kaitseskeemide haldamise eest?

4. Kas direktiivi 97/9 artikli 2 lõiget 2 ja artikli 4 lõiget 2 (koostoides nimetatud direktiivi I lisaga) tuleb käsitada ja tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklikud õigusnormid, mille kohaselt ei ole investeringute tagamise skeem kohaldatav krediidasutuse emiteeritud võlaväärtpabereid omavate investorite suhtes finantsinstrumentide liigi tõttu (võlaväärtpaberid) ja võttes arvesse asjaolu, et kindlustusvõtja (krediidasutus) ei ole investorite rahalisi vahendeid või väärtpabereid üle andnud või kasutanud ilma investorite nõusolekuta? Kas direktiivi 97/9 eespool nimetatud sätete tõlgendamise jaoks on investorite kaitse seisukohast tähtis asjaolu, et võlaväärtpabereid emiteerinud krediidasutus — emitent — on samal ajal nende finantsinstrumentide kontohaldur (vahendaja) ja et investeeritud rahalised vahendid ei ole eraldatud muudest krediidasutuse käsutuses olevatest vahenditest?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 1994. aasta direktiiv 94/19/EÜ hoiuste tagamise skeemide kohta (EÜT L 135, lk 5; ELT eriväljaanne 06/02, lk 252).

⁽²⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. aprilli 2004. aasta direktiiv 2004/39/EÜ finantsinstrumentide turgude kohta, millega muudetakse nõukogu direktiive 85/611/EMÜ ja 93/6/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 2000/12/EÜ ja tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 93/22/EMÜ (ELT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 06/07, lk 263).

⁽³⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 3. märtsi 1997. aasta direktiiv 97/9/EÜ investeringute tagamise skeemide kohta (EÜT L 84, lk 22; ELT eriväljaanne 06/02, lk 311).

Euroopa Komisjoni 17. detsembri 2013. aasta apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda) 8. oktoobri 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-545/11: Stichting Greenpeace Nederland ja Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Euroopa Komisjon (esindajad: B. Smulders, P. Oliver, P. Ondrůšek)

Teised menetlusosalised: Stichting Greenpeace Nederland ja Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Apellandi nõuded

Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada Üldkohtu otsus;

— teha Euroopa Kohtu põhikirja artikli 61 alusel ise lõplik otsus esimese ja kolmanda väite kohta või saata asi tagasi Üldkohtule, et viimane teeks nende väidete kohta otsuse, ja

— mõista kohtukulud välja vastustajatelt.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitatakse ainult üks väide, mille kohaselt Üldkohus sai valesti aru Euroopa Parlamendi ja nõukogu 6. septembri 2006. aasta määruse nr 1367/2006 keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise Århusi konventsiooni sätete kohaldamise kohta ühenduse institutsioonide ja organite suhtes ⁽¹⁾ („Århusi määrus“) artikli 6 lõike 1 esimeses lauses kasutatud mõistest info, mis on „seotud heitmetega keskkonda“, lükates tagasi komisjoni argumendi, et seda mõistet tuleb asjaomastest sätetest lähtudes tõlgendada siduvalt ja harmooniliselt. See väide jaguneb kolmeks osaks:

i) Üldkohus toimis ekslikult jättes tähelepanuta vajaduse tagada „sisemine“ sidusus Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määrusele (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele ⁽²⁾ koostoides Århusi määruse artikli 6 lõikega 1, arvestades keskkonnainfo kättesaadavuse, keskkonnaasjade otsustamises üldsuse osalemise ning neis asjus kohtu poole pöördumise konventsiooni („Århusi konventsioon“) artikli 4 lõikega 4;